

119

MINISTRIES

“Dit document is een script van onderwijs dat is bedoeld om via video te worden getoond. In de video worden relevante tekst, dia's, media en afbeeldingen getoond om de presentatie te vergemakkelijken. Daarom is het mogelijk dat deze tekst soms niet vlot leest of dat bepaalde teksten eigenaardig klinken. Daarnaast kunnen er grammaticale fouten voorkomen die niet acceptabel zouden zijn in literair werk. We moedigen u aan om het video-onderwijs te bekijken omdat het een aanvulling is op het schriftelijke onderwijs.”

Moeten de Heidenen ook de Torah Houden?

Als we christenen aanraden om de Torah te houden, dat wil zeggen de Wet van God - zoals die aan profeet Mozes werd gegeven - dan beweren sommigen dat de Torah alleen aan Israël werd gegeven. Israël is het volk met wie God Zijn verbond sloot op de berg Sinaï, en de Torah functioneert als de voorwaarden van dat verbond. Dit lijkt vrij eenvoudig. Het verbond werd tenslotte *met Israël* gesloten, niet met Egypte, Babylon of enig ander volk. Dus moet alleen het volk Israël zich aan dit verbond houden.

Maar velen zullen "Israël" dan definiëren als *enkel* de etnische afstammelingen van Jakob. Het resultaat van deze zienswijze is dat de geboden in de Torah - zoals de Sjabbat, de voedselinstructies en de Feesten - *alleen* van toepassing zijn op de fysieke afstammelingen van Jakob, en niet op de heidense volgelingen van de God van Israël.

In deze studie gaan we dit onderwerp onderzoeken en bekijken we hoe de Bijbel deze term "Israël" definieert, hoe de Bijbel de identiteit van de "bijwoner" beschrijft, die God aanbidt, wat er van hem wordt verwacht en welke invloed dit heeft op de rol van de Torah in het leven van de heidense christenen. Deze studie probeert de vraag te beantwoorden: "Moeten de heidenen ook de Torah houden?" We zullen betogen dat dit inderdaad het geval is.

Maar laten we eerst eens gaan kijken naar het argument van iemand die dit ontkent. De christelijke auteur R.L. Solberg legt uit waarom hij denkt dat de heidenen de geboden van God in de Torah niet hoeven te houden. Dit is wat hij zegt:

Wie zal volgens God Zijn kostbaarste bezit zijn en een koninkrijk van priesters en een heilige natie? Zijn woorden waren gericht tot "het huis van Jakob" en "het volk van Israël". In het Bijbelse Hebreeuws verwijst "huis van" naar iemands fysieke afstammelingen of familie. Dus de uitdrukking לְבַיִת יַעֲקֹב (l'bayit ya'akov, huis van Jakob) is een expliciete verwijzing naar de afstammelingen van Abraham via Jakob ... De uitdrukking "volk van Israël" in Exodus 19:3 is een synoniem voor het "huis van Jakob". Bij de Sinaï sloot God een verbond met de fysieke afstammelingen van Jakob, die door dat verbond de natie Israël werden. Dit is de etnische groep mensen, die in de Bijbel "de Israëlieten" worden genoemd en die later bekend werden als het Joodse volk ... De Geboden van Jahweh, in de Mozaïsche Wet, zijn uitsluitend aan Israël gegeven, om hen apart te zetten van alle andere volkeren.

-R. L. Solberg, *Torahism: Are Christians Required to Keep the Law of Moses?* (Franklin, TN: Williamson College Press), blz 100-101

Dus volgens Solberg hoef je de geboden van de Torah niet te houden., tenzij je een fysieke afstammeling bent van Jakob. Maar ondersteunt de Bijbel deze gedachte? Laten we eens nadenken over het argument van Solberg, wat we in het volgende syllogisme kunnen samenvatten:

1. God gaf de Torah alleen aan Israël.
2. Israël zijn de fysieke afstammelingen van Jakob.
3. Daarom gaf God de Torah alleen aan de fysieke afstammelingen van Jakob.

Wat betreft de eerste stelling, het is waar dat God de Torah oorspronkelijk aan Israël heeft gegeven. Maar wat dispensationalisten, zoals Solberg, negeren, is dat God van plan was om Zijn Torah, *via* Israël, bekend te maken aan de gehele wereld. De Torah was bedoeld als de wijsheid van Israël in de ogen van de volken (Deuteronomium 4:5-8). De profeten van Israël verlangden naar de dag waarop de heidenen de rechtvaardige Wetten van God zouden horen en gehoorzamen terwijl de Torah zou uitgaan van Jeruzalem (Jesaja 2:1-4). Jesaja profeteerde dat de gerechtigheid van God, uitgedrukt in de Torah, de manier is hoe Israël haar licht laat schijnen naar de heidenen (Jesaja 51:4-8). Jesaja keek ook uit naar het moment waarop de heidenen zich zouden "aansluiten" bij JHWH en Zijn Sjabbatten zouden houden, en wanneer het huis van God een huis van gebed genoemd zou worden voor "alle volken" (Jesaja 56:1-8). Deze profetieën over de heidenen, die zich bij Israël aansluiten en de Wetten van God gehoorzamen, worden vervuld in de "Grote Opdracht". De apostelen kregen de opdracht om discipelen te maken van "alle volken" en hen te leren om alles na te leven wat Jesjoea gebod (Mattheüs 28:19-20), waaronder Zijn instructies om zelfs ook maar de geringste geboden van de Torah in acht te nemen (Mattheüs 5:17-20).

Dus hoewel God de Torah aan Israël heeft gegeven, was het niet de bedoeling dat de Torah alleen bij Israël zou blijven. Door Israël - en uiteindelijk door de Messias van Israël - maakte God zijn rechtvaardige Wetten bekend aan de gehele wereld. Het was Gods doel dat de Torah *alle volken zou bereiken*, zodat die zich bij Israël zouden aansluiten en Hem gingen aanbidden en gehoorzamen. De eerste stelling van het argument van Solberg is dus onvolledig. God gaf Zijn Torah aan Israël, en via Israël aan *alle* volken.

Laten we ons nu concentreren op de tweede stelling, namelijk dat Israël alleen de fysieke afstammelingen van Jakob omvat. Is dat waar? Wat gebeurt er als een heiden zich door het geloof verbindt met JHWH? Wordt het hem onmogelijk gemaakt om JHWH volledig te aanbidden omdat hij geen fysieke nakomeling is van Jakob? Is de verantwoordelijkheid van een gelovige heiden tegenover God anders dan die van een Jood? Dispensationalisten zeggen ja, maar is dat wat de Bijbel aangeeft?

De Bijbel zegt niet dat "Israël" *uitsluitend* bestaat uit fysieke nakomelingen van Jakob. We geven toe, in het Oude Testament waren de *meeste* leden van Israël etnische afstammelingen van Jakob, maar de Bijbel geeft duidelijk aan dat de term Israël *niet exclusief* voor de etnische afstammelingen van Jakob wordt gebruikt. Zoals de geleerde R.L. Watson opmerkt:

W lezen dat de heidenen vanaf het moment van de Exodus worden opgenomen in het lichaam van mensen [dat wil zeggen, Israël] als een gedeeltelijke vervulling van de belofte aan Abram dat "in hem alle families van de aarde gezegend zullen worden". Toen de heidenen zich bij het volk Israël aansloten, ervoeren en deelden zij in de zegeningen van het verbond. Bovendien kregen ze niet alleen dezelfde rechten; maar werd van hen ook dezelfde gehoorzaamheid en trouw verwacht.

-R. L. Watson, *Forgotten Covenant* (Port Orchard, WA: Ark House Press, 2021), blz 177

Laten we enkele passages onderzoeken die laten zien hoe Israël meer omvat dan alleen de fysieke afstammelingen van Jakob.

Een Groep Mensen van Allerlei Herkomst

Toen Israël Egypte verliet, vermeldt de Bijbel dat een "grote groep van mensen van allerlei afkomst" met hen meetrok:

Exodus 12:37-38

[Zo trokken de Israëlieten van Rameses naar Sukkoth, ongeveer zeshonderdduizend man te voet, mannen alleen, vrouwen en kleine kinderen niet meegerekend. Ook trok een grote groep van mensen van allerlei herkomst met hen mee, en kleinvee en runderen, zeer veel vee.](#)

Deze "groep van allerlei herkomst" verwijst naar mensen die etnisch niet afstammen van Jakob. Deze mensen verlieten Egypte samen met de etnische afstammelingen van Jakob en werden opgenomen in het grotere volk van Israël. De Bijbel noemt deze groep later "bijwoners", "vreemden" of "vreemdelingen". Zoals de christelijke geleerde Douglas Stuart opmerkt:

Dit vers bevestigt dat de Israëlieten van de exodus (uittocht) (en daarna) in feite **een etnisch gemengd volk was** - iets waarvan de meeste christenen zich niet bewust zijn. Het vers kan het beste worden vertaald als: "Ook een enorme etnisch gemengde groep trok met hen mee, en heel veel kleinvee en runderen, zeer veel vee. "Waar verwees Mozes naar? Naar het feit dat **veel andere personen, die niet afstamden van Abraham of Israël, zich bij de Israëlieten hadden gevoegd toen ze Egypte verlieten.** Deze mensen hadden het wonderbaarlijke werk van Jahweh, de God van Israël, gadeslagen en waren ervan overtuigd geraakt dat bekering tot Hem en leven onder Zijn volk hun beste hoop zou zijn voor de toekomst.

-Douglas K. Stuart, *The New American Commentary: Exodus* (Nashville, TN: B&H Publishing Group, 2006), blz 303

In Exodus 12:37-38 lezen we dat het volk Israël, dat Egypte verliet, dus niet alleen bestond uit etnische afstammelingen van Jakob, maar dat er ook veel andere mensen bij waren, die geen echte afstammelingen waren van Jakob. Dit feit heeft belangrijke implicaties met betrekking tot de vraag of de heidenen de Torah moeten houden. Waarom? Omdat diezelfde gemengde groep aan de voet van de berg Sinaï stond om het verbond te ontvangen, samen met de fysieke afstammelingen van Jakob. Ze maakten deel uit van de groep die zei: "[Alles wat de HEERE \(JHWH\) gesproken heeft, zullen wij doen](#)" (Exodus 19:8).

Meer informatie over deze gemengde groep vind je in onze studie: [Wie was de groep van Allerlei Herkomst?](#)

Zelfs R.L. Solberg moet toegeven dat deze groep van allerlei herkomst bij de afstammelingen van Jakob waren toen Israël de Torah ontving. Niettemin vindt hij dit feit niet belangrijk en beweert hij nog steeds dat alleen de etnische afstammelingen van Jakob de Torah hebben ontvangen:

Ongeacht de etnische samenstelling van de aanwezigen bij de Sinäi, zoals we hierboven hebben gelezen, sloot Jahweh Zijn verbond exclusief met de nakomelingen van Abraham door Jakob ... Ondanks de anderen aanwezigen bij de Sinäi, geven de Woorden van God in Exodus 19 duidelijk aan dat de criteria voor het mogen deelnemen aan Zijn belofte, mensen zijn met wie Hij dit Verbond sloot, de afstammelingen van Jakob.

-R. L. Solberg, *Torahism: Are Christians Required to Keep the Law of Moses?* (Franklin, TN: Williamson College Press), blz 104

Dus is het irrelevant dat er bij het vertrek van het volk van Israël uit Egypte ook een gemengde groep met hen meetrok. Volgens Solberg betekent dit niet dat heidenen, die JHWH aanbidden, de Torah moeten houden, omdat "Israël" per definitie alleen de fysieke afstammelingen van Jakob omvat. Niet-Joodse gelovigen werden niet uitgenodigd in deze verbondsrelatie. Maar wordt dit bevestigd in de Bijbel? Nee dat is niet het geval.

Wie is Israël?

De kwestie komt hier op neer: voor dispensationalisten heeft "Israël" een zeer smalle definitie: het omvat alleen de etnische afstammelingen van Jakob. Zoals we eerder zagen, baseert Solberg deze definitie van Israël op de passages waar de term "Israël" gelijkgesteld wordt met het "huis van Jakob" (bijv. Exodus 19:3). Maar is deze term echt zo smal? Staat er in de Bijbel, naast het voorbeeld van de gemengde groep, nog een andere vermelding waar "Israël" heidenen omvat? Geeft de Bijbel nog meer verwijzingen dat niet etnische afstammelingen van Jakob, deel kunnen uitmaken van het verbond?

Overweeg de volgende passages:

Deuteronomium 29:1

Dit zijn de woorden van het verbond dat de HEERE (JHWH) Mozes geboden heeft met **de Israëlieten** te sluiten, in het land Moab, naast het verbond dat Hij met hen gesloten had bij de Horeb.

Dit vers introduceert een interessant gedeelte van de Bijbel. Hier roept Mozes de nieuwe generatie Israëlieten op om zich te verbinden aan het verbond. Dit is geen nieuw verbond maar een vernieuwing van het vorige verbond. Zoals geleerde Daniel Block uitlegt:

Wat er op de vlakten van Moab gebeurt, is niet de totstandkoming van een nieuw verbond, maar de hernieuwing van het oorspronkelijke verbond dat eerst met Abraham werd gesloten en daarna met Israël bij de Sinäi. Aangezien het volk dat voor Mozes stond, niet betrokken was bij de procedure bij de Horeb, veertig jaar daarvoor, zijn deze procedures nodig om deze generatie te binden aan het verbond, dat op de Horeb werd bekrachtigd (Deuteronomium 5: 2-3), om er zo voor te zorgen dat zij het Beloofde Land binnengaan als het verbondsvolk van Jahweh.

-Daniel I. Block, *NIV Application Commentary: Deuteronomium* (Grand Rapids, MI: Zondervan, 2012), blz 662

Deze nieuwe generatie Israëlieten wordt dus uitgenodigd om de verbondsrelatie met God aan te gaan, wat het vernieuwde Sinäi-verbond is. Het is veelbetekenend dat Mozes expliciet de mensen identificeert met wie God dit verbond sluit. De mensen die betrokken zijn bij deze verbondsvernieuwingsceremonie zijn niet alleen de fysieke afstammelingen van Jakob, maar ook de vreemdeling:

Deuteronomium 29:10-15

U staat heden allen voor het aangezicht van de HEERE (JHWH), uw God: uw stamhoofden, uw oudsten en uw beambten, alle mannen van Israël, uw kleine kinderen, uw vrouwen, en uw vreemdeling die in het midden van uw tentenkamp is, van uw houthakker af tot uw waterputter toe, **om het verbond van de HEERE (JHWH), uw God, en Zijn vervloeking, binnen te gaan**, dat de HEERE (JHWH), uw God, heden met u sluit, opdat Hij u heden voor Zichzelf **tot een volk** bevestigt, en Hij voor u tot een God is, zoals Hij tot u gesproken heeft en zoals Hij uw vaders, Abraham, Izak en Jakob, gezworen heeft. En niet alleen met u sluit ik dit verbond en deze vervloeking, maar met hem die hier heden bij ons staat voor het aangezicht van de HEERE (JHWH), onze God, en met hem die hier heden niet bij ons is.

Zoals we uit deze passage kunnen opmaken, wordt het volk Israël opgeroepen om het verbond te aanvaarden en Gods volk te zijn. De vreemdeling wordt expliciet opgenomen onder degenen die in deze passage "Gods volk" worden genoemd. Hier maken de vreemdelingen net zo goed deel uit van het verbond als de fysieke afstammelingen van Jakob. Dit aanbod strekte zich zelfs uit tot "**hem die hier heden niet bij ons is**", dat wil zeggen, dat ook de toekomstige generaties dit verbond zouden aanvaarden. Degene die dit aanbod accepteerde om deze verbondsrelatie aan te gaan, nam de verantwoordelijkheid op zich om te leven volgens de geboden van God:

Deuteronomium 29:9

Houd daarom de woorden van dit verbond, en doe ze, opdat u verstandig zult handelen in alles wat u doet.

Een andere passage die ons laat inzien dat de vreemdelingen onder het volk van Israël ook verbondsleden waren, vinden we in Jozua hoofdstuk 8. Terwijl Jozua het volk het land binnenleidde, voerden ze een ceremonie uit om het verbond opnieuw te bevestigen. Dit is wat de passage zegt:

Jozua 8:30-35 (WV)

Toen bouwde Jozua op de Ebal een altaar voor de HEER (JHWH), de God van Israël, een altaar van onbehouwen stenen, zoals Mozes, de dienaar van de HEER (JHWH), aan de Israëlieten had voorgeschreven, en zoals in de Wet van Mozes geschreven staat. Zij droegen er brand- en slachtoffers op aan de HEER (JHWH). Toen liet Jozua daar op stenen een afschrift maken van de Wet die Mozes voor de Israëlieten had opgeschreven. **Heel Israël, vreemdelingen zowel als geboren Israëlieten**, met de oudsten, schrijvers en rechters, stond aan weerskanten van de ark, tegenover de Levitische priesters die de ark van het verbond van de HEER (JHWH) droegen. De ene helft aan de kant van de Gerizim, de andere helft aan de kant van de Ebal; dat had Mozes, de dienaar van de HEER (JHWH), vroeger bepaald voor de zegening van het volk Israël. Daarop las Jozua hardop de Wet voor, woord voor woord, de zegeningen en de vervloeking, precies zoals het in het boek van de Wet geschreven staat. Geen enkel woord dat Mozes had geschreven werd door Jozua niet voorgelezen voor de gemeente van Israël. Ook de vrouwen, de kinderen **en de vreemdelingen die met hen meetrokken**, waren daarbij.

Hier zien we dat "geheel Israël" de zegeningen en vloeken van het verbond repeteerde om hun toewijding aan God opnieuw te bevestigen. Nogmaals, de vreemdeling werd volledig bij deze ceremonie betrokken.

Om alles nog duidelijker te maken gaan we nog een passage bekijken. In Deuteronomium 26 draagt Mozes het volk van Israël op dat ze, na het binnengaan van het land, een formele liturgie moeten reciteren wanneer ze hun eerstelingenoffer aanbieden in de Tabernakel. Dit is wat Mozes hen opdroeg om te doen:

Deuteronomium 26:5-11

Dan moet u voor het aangezicht van de HEERE (JHWH), uw God, betuigen en zeggen: Mijn vader was een verloren Syriër. Hij trok naar Egypte en verbleef daar als vreemdeling met weinig mensen, maar hij werd daar tot een groot, machtig en talrijk volk. Maar de Egyptenaren deden ons kwaad, onderdrukten ons en gaven ons harde slavenarbeid te verrichten. Toen riepen wij tot de HEERE (JHWH), de God van onze vaders; en de HEERE (JHWH) verhoorde onze stem en Hij zag onze ellende, onze moeite en onze onderdrukking. En de HEERE (JHWH) leidde ons uit Egypte, met een sterke hand, met een uitgestrekte arm, met grote ontzagwekkende daden, met tekenen en met wonderen. En Hij bracht ons naar deze plaats en gaf ons dit land, een land dat overvloeit van melk en honing. En nu, zie, ik heb de eerstelingen van de vruchten van het land dat U, HEERE (JHWH), mij gegeven hebt, gebracht. Dan moet u ze neerzetten voor het aangezicht van de HEERE (JHWH), uw God, en u neerbuigen voor het aangezicht van de HEERE (JHWH), uw God, en u verblijden over al het goede dat de HEERE (JHWH), uw God, aan **u en uw gezin gegeven heeft; u, de Leviet, en de vreemdeling die in uw midden is.**

Het eerste dat opvalt aan deze opmerkelijke passage is dat iedereen die in het land woonde de opdracht kreeg om deze liturgie te reciteren wanneer ze hun eerstelingen offerden. Mozes geeft expliciet aan dat de vreemdeling dit ook moet doen. Deze liturgie erkent de verbondszegeningen die God aan de nakomelingen van Abraham heeft gegeven, die de vreemdeling ook reciteert. De vreemdeling moet Jakob zijn vader noemen.

Ten tweede geeft deze passage aan dat de zegeningen van God worden gegeven "aan u en aan uw gezin", wat vervolgens ook de vreemdeling omvat. Dus als je geen deel uitmaakt van het "huis van Jakob", dan wordt je toch volledig opgenomen in de zegeningen van het verbond. Jesaja 14 bevestigt dit ook:

Jesaja 14:1

Want de HEERE (JHWH) zal Zich over Jakob ontfermen en Hij zal Israël nog verkiezen. Hij zal hen neerzetten op hun eigen grond. De **vreemdeling** zal zich bij hen **aansluiten en zich bij het huis van Jakob voegen.**

Ten derde, merk op dat de liturgie niet zegt: "Een zwervende Jood was mijn vader." Jakob was een groot deel van zijn leven een vreemdeling in een vreemd land. Elke keer dat de mensen deze liturgie reciteerden, werden ze daaraan herinnerd. Daarom draagt God het volk van Israël op om de vreemdeling niet te onderdrukken, want ze zijn zelf vreemdelingen geweest. De geboren Israëliet wordt opgedragen om de vreemdeling lief te hebben als zichzelf en de vreemdeling als een gelijke te behandelen:

Lev 19:33-34

Wanneer een vreemdeling bij u in uw land verblijft, mag u hem niet uitbuiten. **De vreemdeling die bij u verblijft, moet voor u zijn als een ingezetene onder u. U moet hem liefhebben als uzelf,** want u bent zelf vreemdelingen geweest in het land Egypte. Ik ben de HEERE (JHWH), uw God.

Hoewel het volk Israël de geslachtslijn van Jakob is voortgekomen, waren de zegeningen van het verbond niet alleen bedoeld voor de fysieke nakomelingen van Jakob. Ze waren ook bedoeld voor "alle geslachten van de aardbodem" die gezegend zouden worden door hun band met de nakomelingen van Abraham (Genesis 12:3). Daarom wordt de vreemdeling, die door het geloof is verbonden met JHWH, opgenomen in de privileges en de verantwoordelijkheden van het verbond met Israël.

De vreemdeling: een analogie voor de gelovige heidenen

Deze passages over hoe de vreemdeling een verbondslid kan worden van Israël, geven ons een goede analogie over hoe we moeten denken over de heidenen die geloven in de Messias van Israël. In het Nieuwe Testament schreef Paulus dat de heidenen die geloven in de Messias, deel krijgen aan het burgerschap van Israël:

Efeze 2:11-13, 19

Bedenk daarom dat u die voorheen heidenen was in het vlees en die onbesnedenen genoemd werd door hen die genoemd worden besnijdenis in het vlees, die met de hand gebeurt, dat u in die tijd zonder Christus was, **vervreemd van het burgerschap van Israël en vreemdelingen wat betreft de verbonden van de belofte**. U had geen hoop en was zonder God in de wereld. Maar nu, in Christus Jezus, bent u, die voorheen veraf was, door het bloed van Christus dichtbij gekomen.

... Zo bent u dan niet meer vreemdelingen en bijwoners, maar medeburgers van de heiligen en huisgenoten van God,

In deze passage zegt Paulus dat de niet-Joodse gelovigen in de Messias *voorheen vervreemd waren* van het burgerschap van Israël en *vreemdelingen wat betreft* de verbonden van de belofte. Nu is de heiden "dichtbij gekomen" door het bloed van de Messias. Hij is nu een medeburger, een deelgenoot van Gods huisgezin. Hij is niet langer vervreemd van de verbonden van God. Zo is de niet-Joodse gelovige in de Messias volledig opgenomen in de zegeningen en verantwoordelijkheden die horen bij de deelname aan het verbond. Dat is wat er wordt verstaan onder het "burgerschap van Israël". Het Griekse woord voor "burgerschap", *politeia*, betekent "het gehele project van het gemeenschappelijk leven, inclusief de onderwijsprogramma's, het organiseren van werk en vrije tijd, morele regels, enz.

Francis Wolfe, "politeia," *Dictionary of Untranslatables* [United Kingdom: Princeton University Press, 2014], blz 802)

In de Messias wordt de niet-Joodse gelovige volledig opgenomen in Israël. Hij deelt in de identiteit, zegeningen en verantwoordelijkheden van Israël.

Voordat we deze passage loslaten, is het de moeite waard om jezelf af te vragen: "Waarom werden deze heidenen eigenlijk uitgesloten van het burgerschap van Israël?" Paulus legt uit dat er een "tussenmuur was, die scheiding maakte" tussen de Jood en de heiden, en die de Messias heeft afgebroken. Wat was deze tussenmuur? Nou, velen geloven dat dit de Torah was. Dit is gebaseerd op wat Paulus zegt in vers 15:

Efeze 2:14-16

Want Hij is onze vrede, Die beiden één gemaakt heeft. En door de tussenmuur, die scheiding maakte, af te breken, heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees **tenietgedaan, namelijk de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond**, opdat Hij die twee in Zichzelf tot één nieuwe mens zou scheppen en zo vrede zou maken, en opdat Hij die beiden in één lichaam met God zou verzoenen door het kruis, waaraan Hij de vijandschap gedood heeft.

Het zou overdreven simplistisch zijn om vers 15 te interpreteren als een verwijzing naar de Torah zelf, aangezien het woord "Wet" nader wordt uitgelegd door de termen "geboden" (τῶν ἐντολῶν) en "die uit bepalingen bestond" (ἐν δόγμασιν). De geleerde Lionel Windsor schrijft:

De nadere uitleg vervult meer dan een beschrijvende functie. Het vervult eigenlijk een bepalende functie: het geeft aan wat anders dubbelzinnig zou zijn. Met andere woorden, de nadere uitleg geeft aan dat niet noodzakelijkerwijs alle facetten van de wet teniet werden gedaan, maar eerder de manier waarop die wet werd begrepen en gebruikt: "de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond".

-Lionel J. Windsor, *Reading Efeze and Colossians after Supersessionism: Christ's Mission Through Israel to the Nations* (Eugene, OR: Cascade Books, 2017), blz 136-137

Deze nadere typering heeft een behoorlijke invloed op hoe deze uitdrukking moet worden opgevat. Het legt duidelijker vast hoe de "wet" moet worden begrepen en gebruikt. Vanwege de gebruikte woorden lijkt Paulus te verwijzen naar door mensen opgestelde wetten, die zijn afgeleid van een verkeerde toepassing van de Torah. We willen vermelden dat het woord dat is vertaald als "geboden", soms verwijst naar door mensen opgestelde bepalingen. Johannes 11:57 gebruikt deze term om te verwijzen naar de "opdrachten" die de Farizeeën hadden gegeven. Handelingen 17:15 gebruikt deze term om te verwijzen naar de "opdracht" die Paulus aan Silas en Timotheüs gaf om naar hem toe te komen. Bovendien verwijst het woord, dat is vertaald als "bepalingen", bijna uitsluitend naar de bepalingen van aardse leiders of heersers (bijv. Lukas 2:1; Handelingen 16:4; 17:7). Wanneer deze term wordt gebruikt in de Septuagint, verwijst het altijd naar door mensen gemaakte wetten (bijv. Esther 4:8; 9:1; Daniël 6:12).

Gezien deze feiten is het logischer om deze uitdrukking te interpreteren als een verwijzing naar buiten-Bijbelse tradities en leringen die zijn ontwikkeld op basis van een verkeerde toepassing van de Torah. Veel van de Joodse leiders in die tijd misbruikten de Torah om eigen wetten te ontwikkelen waardoor er vijandschap ontstond tussen Joden en heidenen. Dat is wat de Messias heeft afgeschaft, niet de Torah zelf. Een voorbeeld van een eigen wet die verdeeldheid zaaide tussen Joden en heidenen was het verbod voor Joden om samen te eten met heidenen. De Torah gebiedt nergens dat Joden en heidenen apart moeten eten, maar Joodse teksten zoals het boek Jubileeën deden dat wel (Jubileeën 22:16), en sommige Joodse groepen, die de apostelen daarop aanspraken, hielden vast aan dezelfde on-Bijbelse en verdeeldheid zaiende traditie (Handelingen 11: 3). Dit meer genuanceerde perspectief op de uitdrukking "[de wet van de geboden, die uit bepalingen bestond](#)" is zinvol in het licht van de historische achtergrond van de brief van Paulus en zijn precieze bewoordingen in deze passage. In de tweede Tempel werd een tussenmuur gebouwd die Joden en heidenen letterlijk van elkaar scheidde, waarbij de heidenen de meer "heilige" delen van het tempelgebied niet mochten benaderen. Paulus lijkt deze muur te bedoelen als hij spreekt over de "[de tussenmuur, die scheiding maakte](#)". Josephus vermeldt dat de inscriptie in deze muur de doodstraf uitsprak over elke vreemdeling die de "verboden" ruimtes betrad. Deze inscriptie is een goed voorbeeld van een "verordening" (δόγμα).

(Josephus, Antiquities 15.417; Jewish Wars 5.193-94; 6:124-26).

Het is belangrijk om te erkennen dat God het bouwen van deze muur in de Tempel niet heeft opgedragen. In feite gaf Hij elke vreemdeling, die Hem wilde naderen, dezelfde toegangsrechten als de geboren Israëliet (Numeri 15:11-16). Deze muur werd door mensen gebouwd om de heidenen te weren van de aanwezigheid van God. Het is interessant dat de logica achter het bouwen van deze muur is gebaseerd is op een verkeerde toepassing van Numeri 1:51, waar de Levieten worden opgedragen om alle onbevoegde personen te doden, die de Tabernakel te dicht naderen. Dit gebod in Numeri was bedoeld om te voorkomen dat iemand op ongeoorloofde manier de Tabernakel zou benaderen. Maar de Joodse leiders uit de eerste eeuw hebben dit gebod verkeerd toegepast om daarmee heidenen te verbieden om volwaardig deel te nemen aan de eredienst in de Tempel. Met dit in gedachte lijkt Paulus in Efeze 2: 15 aan te geven dat deze buiten-Bijbelse verdeeldheid zaiende regels werden "tenietgedaan", niet de Torah zelf.

Zoals Windsor opmerkt:

Wat wordt afgeschaft, is de wet die in de eerste plaats wordt opgevat als een reeks "geboden", uitgedrukt en afgekondigd door bepaalde gezaghebbende "bepalingen" betreffende de naleving van deze geboden. De Wet die op deze manier werd toegepast, veroorzaakte inderdaad vijandschap tussen de Joden en de heidenen, zoals blijkt uit de officieel goedgekeurde inscriptie op de tussenmuur in de Tempel. Hiervan beweert Paulus dat Christus die heeft afgeschaft. Paulus lastert nooit de Wet zelf en sluit elke mogelijke poging uit dat de Wet niet meer van toepassing is op het leven van de gelovigen. Dit wordt bevestigd door het feit dat Paulus later een Mozaïsche "gebod" aanhaalt als de basis voor de morele instructie van heidense gelovigen, waarbij hij verwijst naar het (letterlijke) "eerste gebod in de belofte", (ἐντολὴ πρώτη ἐν ἐπαγγελίᾳ, Efeze 6:2). De "belofte" waar het hier om gaat is dat Israël het beloofde land als erfdeel bezit (Efeze 6:3), een erfdeel waar ook de heidenen in zijn gaan delen (Efeze 1:13-14; 3:6, vgl. 2:12).

-Lionel J. Windsor, *Reading Efeze and Colossians after Supersessionism: Christ's Mission Through Israel to the Nations* (Eugene, OR: Cascade Books, 2017), blz 139-140

Efeze 2 beschrijft de niet-Joodse gelovige dus op dezelfde manier als hoe de Tenach, of het Oude Testament, de vreemdeling beschrijft in Israël. Niet-Joodse gelovigen, die zich door hun geloof hebben aangesloten bij JHWH, zijn volwaardige leden van het verbond. Het is dus niet de Torah die werd afgeschaft, maar de door mensen gemaakte wetten, die waren gebaseerd op verkeerde toepassingen van de Torah en die verdeeldheid zaaiden tussen de Joodse en niet Joodse gelovigen.

Tragisch genoeg lijkt het erop dat veel moderne gelovigen de oude muur van vijandigheid tussen Joden en heidenen willen herbouwen. Vaak wordt de Torah misbruikt om de heidenen op verschillende manieren uit te sluiten. Velen zeggen bijvoorbeeld dat de Sjabbat en de Feesten alleen voor de Joden zijn en dat heidenen God niet hoeven te aanbidden op de manier waarop dit is voorgeschreven in de Torah. Sommigen *ontmoedigen* de heidenen zelfs om de geboden van de Torah te houden. Dergelijke tradities druisen regelrecht in tegen de Torah, de Profeten en Nieuwtestamentische geschriften. Paulus zegt dat heidenen die in de Messias geloven, volwaardige leden zijn van het burgerschap van Israël. Laat niemand personen uitsluiten die God heeft verwelkomd!

Handelingen 15 is nog een passage die aantoont dat de heidenen niet mochten worden uitgesloten van het burgerschap van Israël. In deze passage verzetten de apostelen zich tegen degenen die erop stonden dat de heidense gelovigen zich moesten bekeren tot het Jodendom en zich moesten laten besnijden om gered te worden (Handelingen 15:1). De apostelen leerden dat de niet-Joodse gelovigen op dezelfde manier worden gered als de Joden - door genade door het geloof in de Messias, niet door besneden te worden (Handelingen 15:11). De heidenen hoefden zich niet tot het Jodendom te bekeren, maar ze *moesten wel* beginnen met het volgen van vier geboden uit de Torah om aan de Joodse gemeenschap te laten zien dat ze de afgoderij volledig hadden afgezworen en waren toegewijd aan de God van Israël (Handelingen 15:20). Deze vier geboden waren duidelijk niet de enige dingen die de niet-Joodse gelovigen voortaan moesten gehoorzamen, zoals het volgende vers duidelijk maakt. Ze waren een begin. Jakobus impliceert dat van deze heidenen werd verwacht dat ze elke Sjabbat naar de synagogediensten kwamen om onderwezen te worden in de leer van Mozes (Handelingen 15:21).

Ook de geleerde William Willimon schrijft dat de heidenen die in de Messias van Israël gaan geloven overeenkomt met de "bijwoners" of de "vreemdelingen" in de Tenach. In zijn commentaar op Handelingen 15 schrijft Willimon:

Jakobus lijkt deze heidenen op dezelfde wijze te beschouwen als de "vreemdelingen" in de Hebreeuwse Geschriften ... Nergens suggereert Lukas dat Jezus de Torah afschaft. Zelfs heidenen moeten dat deel van de Torah houden dat op hen van toepassing is als niet-Joden.

-William H. Willimon, *Interpretation: Handelingen* (Atlanta, GA: John Knox Press, 1988), blz 130-131

Dit is een verhelderende observatie van Willimon! Maar de vraag is, wat zijn deze verbondsverantwoordelijkheden die aan de vreemdeling worden gegeven? We hoeven dat onszelf eigenlijk niet af te vragen. De Torah vertelt ons expliciet - en steeds opnieuw - dat dezelfde Wetten die aan de geboren Israëliet zijn gegeven, ook van toepassing zijn op de vreemdeling. Hier zijn enkele voorbeelden van passages waarin de bijwoner expliciet wordt genoemd:

De vreemdeling moet de Sjabbat op dezelfde manier houden als de geboren Israëliet (Exodus 20:10; Deuteronomium 5:14).

De vreemdeling moet het Pascha en de Ongezuurde Broden op dezelfde manier vieren als de geboren Israëliet (Exodus 12:19, 48; Numeri 9:14). Als hij zich niet houdt aan het gebod om het zuurdeeg uit zijn huis te verwijderen tijdens de dagen van Ongezuurde Broden, dan moet hij "van de gemeente van Israël worden afgesneden". Deze straf gaat ervan uit dat de vreemdeling deel uitmaakt van de gemeente van Israël.

De vreemdeling moet Sjavoet vieren, ook wel bekend als Pinksteren (Deuteronomium 16:10-11).

De vreemdeling moet Jom Kippoer in acht nemen, ook wel bekend als de Grote Verzoendag (Leviticus 16:29).

De vreemdeling moet Soekot vieren, ook wel bekend als het Loofhuttenfeest (Deuteronomium 16:13-14).

De vreemdeling moet deelnemen aan de diensten in de Tabernakel en de voorgeschreven offers brengen (Leviticus 17:8-9; 22:17-18, 31; Numeri 15:14-16).

En ten slotte moet de vreemdeling alle geboden van de Torah houden. Tijdens Soekot, wanneer de Torah wordt voorgelezen aan de gemeenschap, wordt de vreemdeling vermaand om "*alle woorden*" van de Torah te horen en na te leven:

Deuteronomium 31:12 (WV)

Roep dan het volk bijeen, mannen, vrouwen, kinderen en vreemdelingen in uw steden. Zij moeten ernaar luisteren, en de HEER (JHWH) uw God leren vrezen, zodat zij **al de bepalingen van deze Wet nauwgezet volbrengen**.

Het lijkt er dus op dat de tweede stelling van het argument van Solberg onjuist is. Israël bestaat niet alleen uit de fysieke afstammelingen van Jakob. De heiden die zich door het geloof richt op JHWH, maakt deel uit van Israël en ontvangt dezelfde verbondszegeningen en verantwoordelijkheden. Dit feit wordt duidelijk vermeld in zowel het Oude als het Nieuwe Testament, zoals we hebben gelezen.

Omdat de twee onderzochte stellingen gebreken vertonen, mogen we de conclusie verwerpen dat God de Torah alleen aan de fysieke afstammelingen van Jakob heeft gegeven.

Het Beantwoorden van de Bezwaren

Nu bestaat er een mogelijke weerlegging van het idee dat vreemdelingen zich, net als geboren Israëlieten, aan de Wet moeten houden. De Torah heeft enkele Wetten die niet in gelijke mate van toepassing lijken te zijn op geboren Israëlieten en heidense vreemdelingen. Kijk bijvoorbeeld eens naar dit vers uit Deuteronomium:

Deuteronomium 14:21

U mag geen enkel kadaver eten. Aan de vreemdeling die binnen uw poorten is, mag u het geven om het te eten, of verkoop het aan een buitenlander. Want u bent een **heilig** volk voor de HEERE (JHWH), uw God.

Solberg schrijft daarom:

Dit is de Torah die ons in heel duidelijke taal vertelt dat niet-Joden dingen mogen eten die Joden niet mogen eten. Let op de *heiligheid* van de Israëliet - hun apart gezet zijn - van de buitenlanders en de vreemdelingen onder hen.

-R. L. Solberg, *Torahism: Are Christians Required to Keep the Law of Moses?* (Franklin, TN: Williamson College Press), blz 107

Rechtvaardigt Deuteronomium 14:21 de bewering van Solberg dat de Torah alleen aan de fysieke afstammelingen van Jakob werd gegeven? Nee dat doet het niet. Zelfs als we de interpretatie van Solberg bij dit vers accepteren, betekent het hoogstens dat *dit specifieke gebod* anders van toepassing is op de vreemdeling dan op de geboren Israëliet. Zoals we hebben gezien, wordt de vreemdeling nog steeds expliciet bevolen om de Sjabbat, de Feesten, enzovoort te houden. Hoewel Solberg dit vers ruimer wil interpreteren om zijn bewering te ondersteunen dat de Torah niet van toepassing is op de heidenen, is dit vers eenvoudigweg niet genoeg om de vreemdeling van zijn verplichting te ontheffen om alle andere Torah-geboden te houden waartoe hij expliciet wordt opgeroepen.

Maar hoe moeten we deze schijnbare dubbele standaard dan begrijpen? Wordt er met twee maten gemeten? Laten we kijken naar het parallelle gebod in Leviticus:

Leviticus 17:15 (NBG)

En ieder, hetzij geboren Israëliet of vreemdeling, die een gestorven of verscheurd dier eet, zal zijn klederen wassen, zich met water baden en onrein zijn tot de avond; dan zal hij rein zijn.

Hier is het gebod van toepassing op de geboren Israëliet *en* op de vreemdeling. Iedereen die een dier eet dat op een natuurlijk manier is gestorven, is tot de avond ritueel onrein en moet de voorgeschreven rituele wassingen uitvoeren. Dus ongeacht hoe je Deuteronomium 14:21 interpreteert, Leviticus 17:15 behandelt de geboren Israëliet en de vreemdeling gelijkwaardig.

Toch ontmoedigt de Deuteronomium-passage ons om ritueel onrein te worden door een dier te eten dat een natuurlijke dood is gestorven. Waarom is deze norm versoepeld voor de vreemdeling? Eén theorie is dat de vreemdeling in het land Israël werd verondersteld om arm te zijn.

De vreemdeling wordt vaak samen genoemd met andere economisch achtergestelde groepen, zoals weduwen en wezen (bijv. Deuteronomium 14:29). Deze toestemming voor de vreemdeling om het vlees te eten van dieren, die op natuurlijke wijze zijn gestorven, kan mogelijk worden gezien als een belangrijkere zaak van de Torah. Dat wil zeggen, het voortbestaan van de arme vreemdeling is belangrijker dan de rituele reinheid. En als de vreemdeling dit vlees wel eet, dan hoeft hij volgens Leviticus 17:15 alleen maar zijn kleren te wassen en zich te baden om weer ritueel rein te worden. Dit is hetzelfde wat een geboren Israëliet zou moeten doen die dit vlees eet. De verschillende "normen" zijn dus niet *per se* het gevolg van etniciteit, maar veeleer van verschillende sociale omstandigheden en de zorg die God toont aan de armen. Maar een zwak punt bij deze uitleg is dat als dit gebod is bedoeld om de economisch arme mensen te helpen, we zouden verwachten dat de weduwen en de wezen deze toestemming ook krijgen, maar die worden niet genoemd in de tekst.

Tim Hegg pakt de schijnbare tegenstelling tussen Leviticus en Deuteronomium op een andere manier aan. Hij beschouwt de "vreemdeling" in Deuteronomium 14:21 niet als een verbondslid, maar slechts als een bezoeker in Israël. Hegg suggereert dat het Hebreeuwse woord voor "vreemdeling", *ger*, verder kan worden gedefinieerd door het woord "buitenlander", *nocri*. Het woord *nocri* wordt gewoonlijk gebruikt om een afgodendienaar te beschrijven, die geen verbondslid is van Israël. Dus de vreemdeling in Leviticus 17:15, en elders in de Torah, is niet dezelfde als de buitenlander die wordt genoemd in Deuteronomium 14:21. Dit is wat Hegg zegt:

Hier moet de *ger* [de vreemdeling] die "binnen uw poorten" is, een "bezoeker" aanduiden die niet op hetzelfde niveau staat als de *ger* in Leviticus 17:15. De toegevoegde zin "of verkoop het aan een buitenlander" (*'o machor l'nocri*) is een verduidelijking dat de *ger*, in deze context, een persoon is die geen verbondslid is en de regels van de Torah niet heeft aanvaard. We kunnen de *vav* terecht interpreteren als pleonastisch en vertalen: "Aan de vreemdeling (*ger*) die binnen uw poorten is mag u het geven om het te eten, dat wil zeggen aan een buitenlander (*nocri*)."

-Tim Hegg, *Fellow Heirs: Jews & Gentiles Together in the Family of God* (Tacoma, WA: 2013), blz 4

Het voorstel van Hegg wordt mogelijk ondersteund door de manier waarop de vroegere Joden dit vers hebben geïnterpreteerd. De Joodse vertalers van de Septuagint vertaalden het Hebreeuwse woord *ger*, "vreemdeling", consequent met het Griekse *proselutos*. De term *proselutos* heeft de connotatie van bekering, dat wil zeggen, het beschrijft iemand die zich heeft "bekeerd" of zich heeft toegewijd aan het geloof en de levenswijze van Israël. Maar in Deuteronomium 14:21 vertalen de schrijvers van de Septuagint het woord *ger* met het woord *paroikos*, wat een meer algemene term is voor een buitenlander. Dit geeft aan, althans voor de vertalers van de Septuagint, dat de buitenlander in Deuteronomium 14:21 geen verbondslid was van Israël, in tegenstelling tot de vreemdelingen die elders in de Torah worden genoemd.

In ieder geval bewijst Deuteronomium 14:21 niet dat de Torah alleen werd gegeven aan de fysieke afstammelingen van Jakob. Nogmaals, dit vers geeft hooguit aan dat alleen dit ene gebod anders van toepassing is op de geboren Israëliet dan op de vreemdeling die JHWH aanbidt. Maar zelfs dat is discutabel.

Solberg benoemt ook de geboden van God aangaande leningen, als nog een voorbeeld van een dubbele standaard (Deuteronomium 15:2-3; 23:20):

De Torah leert een duidelijk verschil in de behandeling van Joden en heidenen onder de Wet van Mozes. Israëlieten mogen aflossing eisen en rente vragen over de leningen aan heidenen, maar dat geldt niet voor hun mede-Israëlieten.

-R. L. Solberg, *Torahism: Are Christians Required to Keep the Law of Moses?* (Franklin, TN: Williamson College Press), blz 107

Maar wanneer we de passages onderzoeken die Solberg citeert, ontdekken we dat ze geen heidenen beschrijven die deel uitmaken van het verbond van Israël. Het Hebreeuwse woord, dat in Deuteronomium 15:3 en 23:20 is vertaald met "buitenlander", is *nocri*, opnieuw het woord dat wordt gebruikt om vreemdelingen te beschrijven die geen volgelingen zijn van JHWH. Dit woord wordt gebruikt voor "vreemde altaren" (2 Kronieken 14:2) en "vreemde goden" (Deuteronomium 32:12). De buitenlander in deze passages staat niet gelijk aan de vreemdeling die zich door het geloof verbindt met JHWH. Buitenlandse altaren of goden waren niet toegestaan in Israël, ongeacht wie er aanbedding deed (Exodus 34:11-13). Deze buitenlanders konden dus niet dezelfde zijn als de vreemdelingen die woonden in Israël. Dus bij leningen is er geen dubbele standaard tussen de verbondsleden, of ze nu geboren Israëlieten zijn of vreemdelingen, maar alleen tussen Israël en de buitenlandse volken die JHWH niet aanbidden.

Hoewel deze ogenschijnlijke verschillen kunnen worden onderzocht en bediscussieerd, verandert het uiteindelijk niets aan het feit dat de heidenen niet worden uitgesloten van het verbond van God en de Torah. We moeten de eerder geciteerde opmerkingen van William Willimon als uitgangspunt nemen: "Zelfs de heidenen moeten dat deel van de Torah houden dat op hen van toepassing is als niet-Joden." En wat hebben we ontdekt dat van toepassing is op heidenen? In principe alles wat ook van toepassing is op de fysieke afstammelingen van Jakob, met *misschien één* of twee *mogelijke* uitzonderingen. We kunnen deze ene of twee *mogelijke* uitzonderingen niet nemen als regel. De regel is dat degenen die een verbondsrelatie hebben met JHWH, dezelfde Wet moeten toepassen op zowel de geboren Israëliet als op de vreemdeling.

De conclusie: Hoewel God de Torah aan Israël heeft gegeven, is het niet de bedoeling dat de Torah uitsluitend bij Israël zou blijven. Door Israël maakte God Zijn rechtvaardige wegen bekend *aan de gehele wereld*. Heidenen die geloven in de Messias van Israël, worden verbondsleden van Israël. Deze niet-Joodse gelovigen komen overeen met de vreemdelingen in de Torah. Ze moeten de Geboden houden die aan de vreemdelingen zijn gegeven, die in eigenlijk dezelfde Geboden zijn als die werden gegeven aan de geboren Israëlieten. De één of twee *mogelijke* verschillen in maatstaven tussen de geboren Israëliet en de vreemdeling doen niets af aan het feit dat heidenen, die zich door het geloof aansluiten bij JHWH, volledige verbondsleden zijn van Israël en worden opgeroepen om de Torah te houden.

We hopen dat je van dit onderwijs hebt genoten. En vergeet niet om alles te onderzoeken.

Sjalom, dat Jahweh u mag zegenen in uw wandel in het volledige Woord van God.

Voor meer informatie of andere studies, verwijzen wij je naar onze website www.testeverything.net

EMAIL: Info@119ministries.com (USA); info@119ministries.nl

FACEBOOK: www.facebook.com/119Ministries; www.facebook.com/119ministriesnederland

WEBSITE: www.TestEverything.net & www.119ministries.nl

TWITTER: www.twitter.com/119Ministries# (USA)